

סאקריפייס אצל היהודים

בספר 'הכזעקתה' נטען שהבירור המציאותי שנעשה בשנת תשס"ד בעניין שערות הבאות מבית הע"ז טירופאטי בהודו, היה בירור לקוי, מאחר והשליחים לא הכירו את תרבות ההינדים, ולא את שפתם, ולא יכלו להתרשם מתוכן מנהג התגלחת אלא רק מכמה דברים חיצוניים שראו שם; בעוד שהשליחים התרשמו שהתגלחת היא 'עבודת' האליל, ושהשערות הן קרבן נרצה לאליל, המציאות היא שהשערות עצמן הן חסרות חשיבות, ומנהג התגלחת נועד בעיקרו כדי להגיע למצב מושפל לפני הכניסה לאליל [ועוד כמה טעמים, להסיר את טומאת העוונות הנמצאת בשערות, לסייע בתשלום חובותיו של האליל, להסתגף כדי שהאליל ישים לב אליהם, ועוד], וממילא התגלחת עצמה איננה 'עבודה', והשערות אינן 'קרבן'.

בעל הקונטרס 'הישכם אוהבים' ו'ילאו למצוא הפתח' ניסה לסתור את הדברים באמצעות ליצנות, וסיפר משל המתאר פרופסור שהיה שש שנים בירושלים, ומתחקה האם הקרבנות בביהמ"ק הם באמת קרבנות לגבוה או סתם איזו דרך עבודה, והוא שואל את הציבור המבין יותר או פחות, ומתוך תשובותיהם לומד שאין זו באמת הקרבה לגבוה, והרי את הדם מוכרים לזבל - ש"מ שאין הוא באמת קדוש, וכו' שאר דברי דמגוגיה וליצנות.

אמנם, התנאי הבסיסי כדי שמשל ישמש ככלי הסברה, הוא התאמתו של המשל לנמשל, ובנדו"ד הקרבת הקרבנות אצל היהודים היא אכן עבודה של הקרבת קרבן שיתקבל לרצון לפני האלקים, משא"כ גזיזת השערות בהודו איננה פעולה שיש בה משמעות של 'עבודת הקרבת שערות לאליל' אלא בסך הכל הבעת הכנעה לאליל, בויתור על השערות, ובירורם של השליחים היה לקוי.

הוסיף בעל הקונטרסים הנ"ל לכתוב עוד קונטרס ליצנות 'הקריבהו נא לפחתך' שבו חזר להסביר את המשל הקודם, עם הערות המבהירות את כוונתו.

אמנם, העלה חרס בידיו מאחר ועדיין אין שום התאמה בין המשל לנמשל, והשערות ההודיות נותרו דבר מאוס שלא מתכוונים להקריב אותן לאליל.

נציג כאן משל, המתאים יותר לבירור שנעשה בשנת תשס"ד [והבקי בפרטים של מה שאירע בבירור זה - ימצא התאמה גדולה ביותר למשל זה], ובפרט מתאימים הדברים ל'בירור' של תשע"ח - שכולו מבוסס על דמיונות ולא על עובדות:

האציל הידוע סיר ארתור מאירלנד חקר כבר זה כמה שנים את תרבויות המזרח התיכון, וערך על כך מחקרים רבים שזכו לתהילת עולם. כעת הוא החליט לבדוק את השמועות הרחוקות שעדיין מתקיים מנהג הקרבנות בתרבויות המזרח התיכוניות.

בתחילה הוא התחיל עם דת האיסלם. מתוך חיפוש קל באינטרנט הוא מצא שיש אצלם חג הקרבן ומקריבים בו בפועל קרבנות. הוא נפגש עם שייך מוסלמי, שנשבע לו בהן צדקו ובנביא

מוחמד שהם לא מקריבים קרבנות; שאל סיר ארתור - הרי יש לכם 'עיד אל אדחא', כלומר חג הקרבן, וביאר השייך שאין זה קרבן במובן המערבי, אלא זה רק זכרון למה שאברהם עקד את ישמעאל, וכמעט הקריב אותו לקרבן; והוסיף להקשות סיר ארתור - הרי יש לכם בו ביום מנהג של 'הגשת קרבן', וביאר השייך שזו רק שחיטת כבשים וחלוקת נתחי הבשר לאנשים מעוטי יכולת, לעניים ולקרובי משפחה, ולא מקריבים את הכבשים על מזבח. כתב סיר ארתור ביומנו, שעדיין לא נמצאה הוכחה שעדיין קיימים בינינו מקריבי קרבנות בדתות המצויות במזרח התיכון. לאחר מכן התחיל לחקור את דת היהודים. חיפוש קל ברחבי הרשת העלה שבדאי עדיין היהודים מקריבים קרבנות גם היום!

בטקס ברית המילה, הנוהג גם כיום, נמצא במפורש שבברית מילה מקריבים קרבן, כמ"ש במדרש תהלים (ק"ב ב') 'וכשנולד יצחק בן שמונת ימים הגישו למילה, שנאמר וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים **והגישו כמנחה על גבי המזבח**' - והרי טקס ברית המילה עדיין מתקיים אצל היהודים.

ומשהמשיך בחיפושיו לא האמין למראה עיניו, כאשר הזדקרה לפניו עוד מציאה יקרה, שיש כמה איזכורים בספרי היהודים לטקס הקרבת קרבן בגדים באש לצדיק רשב"י, בתאריך ל"ג בעומר, כפי שתוארו כמה יהודים כבר לפני כמה דורות, אלא שלא היה לו מושג מתי הוא תאריך משונה זה, וכיצד בדיוק מתקיים הטקס הלז.

וכך כתב בספר 'שערי ירושלים' (נוסבום, פרק ט', עמ' 94, נכתב ע"י רבי משה רייזער שעלה בעודו נער מרישא שבגליציה לירושלים, הובא לדפוס בשנת תרכ"ח) כיצד השלכת הבגדים והמטבעות לאש במירון היא קרבן כליל לכבוד רשב"י: 'והקונה הדלקה ראשונה משליך לתוך האש בגדים יקרים של משי, ומזהבים, ומטבעות של כסף וזהב, **לקרבן כליל לכבוד רשב"י**...'

אף ד"ר אליעזר הלוי - מזכירו ויד ימינו של סיר משה מונטיפיורי, ביקר בארץ בשנת תקצ"ח, והעלה על הכתב את רישומי ביקורו בערי הארץ, וכך הוא מתאר את ביקורו במירון (מובא ב'כבוד מלכים' עמ' 10): 'ראשונה פקדתי את קבר רבי שמעון בן יוחאי וכו' ישליכו נשי התורכים אשר דרכן לבא שמה ביום ההוא - מטפחות ראש יקרות, מטפחות ידיים מרוקמות בזהב וצעיפים פרסיים יקרים, **לשרוף אותם באש קרבן כליל לכבוד רשב"י**'. והנה עוד תיאור של נוסע שביקר בל"ג בעומר שנת תרס"ד (מובא ב'כבוד מלכים' עמ' 17): 'עומד יהודי זקן ובלי הרף הוא משליך בגדים שונים אל תוך החור העגול המחוצב בתוך כרכוב הקבר ממעל... שמלה אחר שמלה, מטפחת אחר מטפחת, כולם רטובים וספוגים שמן, ואליו ניגשים בכל רגע אנשים ונשים נערים ונערות, בידי כל אחד מהם **מנחה ונדבה**, בגד שמלה מטפחת ושמן, **קרבן עולה על קרבן בר יוחאי**... ידליקן וישרפן בשלהבת האבוקה שלהבת הצדיק. אחד מדייני צפת ניגש בדחילו ורחימו, ואחרי שלחש בשפתיו כמה מילים - השליך את לפיד האבוקה אל תוך השמן'.

הוא נפגש עם רב יהודי אורתודוקסי באירלנד שניאות להסביר לו את ענייני דת היהודים, והאריך להסביר לו שאכן בהיות בית המקדש קיים היו היהודים מקריבים קרבנות, אך מאז החורבן - פסקה עבודת הקרבנות, ולא עוד אלא שהקרבנות אסורים עלינו אף במזבח פרטי.

סיר ארתור הודה לרב אך דעתו לא היתה נוחה בתשובה זו, שהרי באינטרנט כתוב במפורש שבמזרח התיכון מקריבים קרבנות, ויתכן שאותו רב רק משקר אותו כדי לייפות את דתו, כי מתבייש בדתו כשמשוחח עם אנשי תרבות המערב הנאורים, ואף ששמע שכך גם אומרים כמה וכמה רבנים גדולים, לא האמין לזה כי היה פשוט לו שמטרתם רק לייפות את דתם בפני אנשי המערב.

הוא החליט לנסוע בעצמו לישראל כדי להבין את המנהג במלואו; יצא הוא למסע חוצה יבשות בעוברו ימים ונהרות לראות במו עיניו בפלא האמור, אונייתו עגנה בנמל חיפה, בסיום ימי האביב, ומיד בהגיעו לחיפה חיפש הוא דובר אנגלית, ושאל אותו - האם יש בנמצא מקום שבו אוכל לראות ברית מילה? והמארח ששמח להסביר פניו לתייר לקחו לבית הכנסת הגדול בשכונת הדר בחיפה - שם נערך באותו בוקר טקס ברית מילה.

סיר ארתור התבונן כמרותק בכל הטקס, אף שאת השפה שבה דיברו הנוכחים שם הוא לא הבין, לא הסיר עיניו מהמתרחש ורשם לעצמו ראשי פרקים ממה שזנו עיניו, מה מאד הצטער שהמתורגמן שלו לא הספיק להסביר לו את כל המילים שנשמעו שם, אך התנחם בכך שהיה לו חוש אישי לקלוט את הרקע על אף מגבלת השפה, ולמשל כשאיש אחד לבוש לבן צעק 'קוואטר' הוא לא הצליח להבין על איזה 'רבע' מדברים שם ['קוואטר' באנגלית - רבע], אך הסביר לעצמו שמאחר ואשה מסרה את התינוק לאיש, והאיש לאיש אחר, והוא הניח אותו על ברכי איש אחר - הרי שהאשה עשתה רבע מהולכת התינוק, ולכן זה נקרא 'רבע'.

סיר ארתור התרשם מהרצינות הגדולה שהיתה בטקס זה, אבי הבן היה עטוף בגלימה לבנה עם פסים שחורים ומהם משתלשלים חוטים בצבע לבן ותכלת כמו התכלת של מעילו של הכהן הגדול שקרא עליו בבייבל; כמו כן נאמרו שם כמה וכמה ברכות ותפילות, והשתדלו לתת חלק בהקרבה לאנשים רבים שהניפו את קרבן הילד אל הכיסא ומהכסא - כדי שכל אחד יהיה שותף בהקרבה, תוך כדי הטקס בצבצו דמעות מעיני המשתתפים, ובעזרת הנשים אף נשמעה קול יללה לפרקים, מלווהו הסביר לו שזה נובע מהתרגשות מגודל המעמד.

וכעת איש לבוש בגלימה לבנה, שמן הסתם היא בדיוק כמו בגדי הכמרים של היהודים שלבושים 'מדו בד' [=פשתן לבן], נוטל באימה וביראה סכין מיוחדת במינה [לשאלתו אמרו לו שזו סכין המיוחדת לטקס זה, ואסור לטלטל אותה בימים הקדושים לשום שימוש פרט למילה, וגם בספרים של היהודים משווים אותה לסכין שחיטה], ואותו כומר לבוש לבן עומד כעת לבצע בה את עבודת החיתוך, שהיא בודאי דומה לשחיטה; הכומר ואבי התינוק ברכו בזה אחר זה בקול רם ברצינות וביראה כמה ברכות עם שם השם, והכומר שחט את ערלת התינוק.

לשאלתו האם כל אחד יכול להיות המוהל, ענו לו שמקפידים שהמוהל יהיה 'יחסן' ו'ירא שמים', והם לא יתנו לסתם דוקטור לבצע את הניתוח.

סיר ארתור התקרב לראות את הטקס, וראה שאת הערלה השחוטה הכומר טמן בחול שהביא עמו במיוחד.

פנה סיר ארתור לאחד הנוכחים ובירר אצלו האם אכן הבין לנכון שזה קרבן לה', ומה פשר הכלי עם העפר? הלה היה אדם חביב והסביר לו בהרחבה, שאכן בספר הזוהר הקדוש כתוב שברית המילה נחשבת כקרבן, ודם המילה הוא כמו קרבן עולה, והכלי עם העפר הוא דומה למזבח האדמה שעליו הקריבו את כל הקרבנות, וכך כתוב בספר תיקוני הזוהר (הקדמה דף י"א עמ' א'): **[מתורגם]** 'ברית שהכינו לה כלי מלא בעפר, להניח הערלה בעפר, והעפר ההוא נחשב כמו מזבח אדמה - זהו שכתוב מזבח אדמה עשה לי, וניצול הוא על ידי עפר זה מחיבוט הקבר'.

לשאלתו האם זה קרבן, ענו לו 'בודאי זה קרבן קדוש להשם', וציטטו לו את דברי הזהר (לך לך צ"ה): 'למדנו, מי שמקריב את בנו לקרבן הזה של ברית מילה, כאילו הקריב כל הקרבנות שבעולם לפני הקב"ה, וכאילו בנה מזבח שלם לפניו, משום זה צריך לסדר מזבח בכלי אחד מלא עפר, למול עליו ברית קדוש זה, ונחשב לפני הקב"ה כאילו זבח עליו עולות וקרבנות צאן ובקר, ונוח לו להקב"ה מצות המילה יותר מכל הקרבנות', וכן שם 'בגלל כן, אשרי חלקו של מי שמקריב קרבן זה בשמחה וברצון לפני הקב"ה, וצריך לשמוח בחלק הזה כל היום ההוא'.

וכן ברעיא מהימנא (תזריע דף מ"ד): 'כל אדם צריך להקריב הבן ההוא קרבן להקב"ה, בשמחה וברצון הלב, להכניסו תחת כנפי השכינה, ונחשב לפני הקב"ה שהוא קרבן שלם להתקבל ברצון'.
וכתב בספר מגדל עוז ליעב"ץ: 'לפי ספר הזהר צריך למול על העפר, שיפול הדם עליו דוגמת הקרבן על גבי מזבח אדמה'.

מאחר והיה לבוש כזר - סיר ארתור הוזמן לשבת בשולחן הכבוד, הקשיב הוא בקשב רב לדרשות הנאמרות על אף שלא הבין את תוכנו, וכיון ששמע כמה מילים המתפרשות כקרבן, ולבקשתו תירגמו לו את דרשת אבי הבן, נצטט ממנה כמה דברים:

...ביאר החיד"א בספרו חומת אנוך (ויקרא ח') 'וכל קרבן מנחתך, דמקיים מצות ברית מילה - הוא כקרבן מנחה, כמש"ל דהוא קרבן שלם העושה מילה לבנו', וכ"כ בספר מראה יחזקאל (שופטים) 'לענין ברית מילה דורון הוא הילד שמקריבו כמו קרבן ועושין לו יסורין', וכך הוא בספר תיקוני הזוהר "...

לאחר שסיימו את סעודתם, שטפו היהודים את ידיהם מכלי, כנראה שהוא זכר לכיור שממנו הכהנים קידשו את ידיהם בבית המקדש, ולאחר מכן בירכו את הברכה שמברכים לאחר הארוחה, ובסיום הברכה אמרו כמה ברכות שהמתרגם לא הספיק לתרגם כדבעי, ומן הסתם הנוסח שלהם היה 'יהי רצון שיתקבל קרבן הערלה לרצון, ומה שכן הצליח לתרגם היה מה שאדוק אחד התפלל: 'מיום השמיני והלאה ירצה קרבן דמו, ויהי השם אלוקיו עימו', וכולם יחד צעקו 'אמן'.

סיר ארתור סיים את הסיור בהתפעלות גדולה, הן זה היה חלומו הגדול מזה שנים, להשלים את עבודת הדוקטורט שלו, ולהוכיח קבל עם ועולם כי אכן יש קרבנות אף אצל הדתות השמיות, סוף סוף יכול היה לסמן וי גדול ולכתוב ביומנו כי הנה "אכן, יש קרבנות אצל היהודים, כריתת הערלה היא כעין זביחת קרבן, כשהם מקריבים את הערלה - הרי הם כנראה מקריבים את החלק החשוב ביותר בגוף האדם, הוא הערלה, ולכן טומנים אותה בעפר - שזה בעצם הקרבת החלק גבוה על מזבח אדמה". לאחר ששוחח עם מארחו שעשה רושם של מבין ענין, והסביר לו שהמצוה היא

עצם החיתוך - הוסיף ביומנו "מיד ברגע החיתוך חלה כבר ההקרבה, אך השלמות של ההקרבה היא בהכנסה לתוך העפר הקדוש... וכמו שיש תהליך שלם בהקרבת קרבנות בבהמ"ק..."

בדרך למשימתו הבאה, במירון, סיפר בהתרגשות לנהג המונית את שהתגלה לו, והנהג, צחק צחוק גדול, הרי בגמרא כתוב שהערלה מאוסה וטמאה [נדרים ל"א: 'רבי אלעזר בן עזריה אומר מאוסה היא הערלה שנתגנו בה רשעים', פרקי רבי אליעזר פרק כ"ח: 'הערלה טמאה היא מכל הטמאות'], ומתכוונים רק לכרות את הערלה בשביל להסיר ולסלק אותה, והמטרה היא רק לתקן את האדם שיהיה בלי הערלה^א, וכל אחד יכול להיות המוהל, אפילו עבד אשה וקטן (יו"ד ס"א א'), ולכמה דעות אפילו גוי כשר למול (מחלוקת תנאים בגמ', ופסק השו"ע שבדיעבד כשר)! אך סיר ארתור לא טרח לכתוב את ההערה ביומנו, שהרי הוא שמע מהם באופן חד משמעי שהברית היא קרבן קדוש! ואיך אפשר להתווכח עם כל המקורות הברורים שהברית היא 'קרבן'! ובודאי שהנהג רק מתבייש בקרבן משונה זה, וגם ההוכחה שהביא הנהג לא היתה נראית לו כלל כהוכחה, שהרי מה שהערלה מאוסה - בהחלט יתכן שזה רק כלפי בני האדם אבל לא לגבי האלוקים, או שיתכן שהערלה מאוסה רק כשהיא מחוברת בגוף האדם, אבל כשכורתים אותה לעצמה - היא קודש קדשים.

סיר ארתור היה חזק בדעתו, ולא נתן לסלף את העובדות - לכל אלו שמתכוונים לייפות את דתם ולא לו שלא מתעמקים בדתם, את אלו כמו אלו הקליט, ופיהם הכשילם לומר לו שאכן זו עבודה חשובה ופסגת הקשר עם האלוקים, ואיך עתה סותרים את עצמם ומתכחשים לזה? מיהר הוא אל היעד הבא שמח וטוב לב, להשלים את מטרות ביקורו. * * *

לאחר מכן שאל את מארחו - היכן הוא יוכל לראות את הטקס של ל"ג בעומר, והשיב לו שהתמזל מזלו, ובדיוק למחרת יוכל לצפות בטקס נפלא זה, שכן בדיוק אז נוהגים היהודים להתאסף בעיירה צפונית קטנה, שמירון שמה, ושגם הוא בדיוק מתעתד לנסוע לשם.

לאחר טלטול הגון במונית הנ"ל הגיעו השנים למירון, ונדחסו בין ההמון, כדי לראות את ההדלקה המרכזית של כ"ק הראבינער מבויאן שליט"א.

מחמת הצפיפות הרבה הזדמן לו לשאול אנשים רבים שנראים מאד מאד דתיים [כמובן בסיוע המתרגם שלו, שנאות לתרגם עבורו מאידש לאנגלית, למרות שבשתי השפות הוא די גמגם] 'האם זה קרבן לרשב"י, וכולם ענו אותו דבר 'ודאי זה לכבוד הרשב"י הוא אוהב מאוד את זה, והוא משפיע ישועות לכל מי שעושים זאת לפניו'...

סיר ארתור לא הפסיק לרשום את הדברים הנפלאים שסיפרו לו עולי הרגל, ואת מה שראו עיניו: 'היהודים אומרים שזה כמו עליה לרגל', 'כל ההר קדוש', 'מטפסים שם מאות אלפי אנשים בחום בוער', ואף סיפרו לו על אחד מחשובי האדוקים שהיה מטפס בזחילה על ברכיו את כל ההר, והיה צועק 'איך אני נכנס למקום אש להבת שלהבת', ובמו עיניו ראה המוני עולי הרגל שנסעו שעות

^א כמו שכתוב במדרש (רבה פרשת לך לך מ"ו) "אמר הקב"ה לאברהם, אין בך פסולת אלא הערלה, העבר אותה ובטל המום, התהלך לפני והיה תמים". וכן כתוב בפרקי דרבי אליעזר (פרק כ"ח) "אמר לו הקב"ה עד עכשו לא היית תמים, אלא מול את בשר ערלתך מעליך והתהלך לפני והיה תמים, שהערלה טמאה היא מכל הטמאות, שנאמר לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא, שהערלה מום מכל המומים, מול בשר ערלתך ותהא תמים".

רבות כדי להשתתף בטקסי הקרבת הבגדים, ויש אפילו הרבה עולים שבאו מחו"ל, ולא הסתפקו בשליחת הבגדים בדואר כדי שיקריבו אותם עבורם.

עוד כתב 'הם מצפצפים הרבה' [בכל הדרגה] כזאת מנטרה של שם הצדיק - בר יוחאי [זה אחד השמות שלו... יש לו הרבה שמות: רבי שמעון, רעב שימעון, רשב"י, בר יוחאי, אבל כולם זה אותו צדיק אלוהי], וכולם שרים לכבוד התנא 'האלוקי' - הרי מוכח שבר יוחאי הוא משהו אלוהי אצלם.

כמו כן ראה שם אנשים רבים ששחטו כבשים, וכששאל אותם אמרו לו שזה לכבוד רבי שמעון, ורשם ביומנו ש'זה בודאי קרבן לרשב"י', ובחיפוש מהיר באייפון הוא מצא שכך כתב בספר בוצינא קדישא (עמ' 172):

'בהלולא דרשב"י יש בחינת ג' רגלים, דהנה נהגו לשחוט כבשים בהלולא דרשב"י, וזהו בחינת הקרבנות שהיו מביאים כבשים לקרבן פסח'.

וגם בדיוק נחה עינו על עלון 'שיחת השבוע', והמתרגם תירגם לו את מה שאמר הרב יצחק אבוחצירה: 'אפשר לומר שהמקום הוא בבחינת בית המקדש, יהודים עושים שם 'על האש', שזה מעין קרבנות, יש שם שירה וריקודים, שזה מעין שירת הלויים, ובפנים יהודים שופכים את לבם - שזה בדוגמת לתפילת הכהן הגדול בתוך ההיכל'.

עוד ראה רבים רבים שמביאים ילדים עם שערות ארוכות, וגוזזים את השערות בהתרגשות, ומעבירים את המספרים מאיש לאיש כדי לזכות בגזיזה, וכששאל אותם 'מה אתם עושים', השיבו לו 'זה מנהג עתיק וקדוש', וכששאל אותם למה אתם באים לכאן תסתפרו בבית, השיבו לו, מה אתה מדבר? כאן הצדיק נמצא כאן הוא שוכן, ומעניין היה לציין ביומנו ש'תוך כדי תגלחת לפעמים המשפחה מסביב שרה את אותו שם קדוש בר יוחאי', ועוד הוסיף את התרשמותו 'כמו שבביהמ"ק באו כל הנזירים לגלח במקום הקדוש כדי להקריב את שערם תחת הדוד - כך גם באים אלפי ילדים לגלח ולהקריב שערם במקום הקדוש מירון'.

מאחר ונקפו השעות, סיר ארתור שאל את מארחו היכן ניתן לקנות דבר מאכל, והמאחר לקחו למקום שבו מחלקים מזון חנים לכבוד עולי הרגל, ושמע שם רמקול חוזר ע"ע שוב ושוב 'ווען איר גייט ארוף צום ציון המצויינת פון קודש הקדשים...' [כשאתם עולים לציין המצויינת של קדש הקדשים], הוא ניסה להבין מה הם 'ציון' ו'קודש הקדשים', חיפש במקורות ומצא אלפי מקורות ברורים מאד [החל מהביבל הקדוש, והמשך בכל ספרי דתם] ומצא שזה הוא מקום המקדש, שם בחר ה', ורק שם היהודים מקריבים קרבנות; מכיון שראה שזה מוזכר רק בסמוך לירושלים הוא שאל כמה עולים לרגל אם יש גם 'ציון' במירון, וכולם אמרו שכן, וה'ציון' במירון הוא מקום מאד קדוש; בחיפוש נוסף מצא בספרים רבים שאכן היהודים קוראים כך למקום הקודש הזה, כמו במכתב המובא בספר שיירי מנחה (סי' י' אות ה'): 'בשנה זו זכיתי להיות בל"ג בעומר על ציון המצויינת קודש הקדשים דרשב"י זי"ע במירון'.

רבים גם ידעו לצטט לו את הזוהר (כרך ב' פרשת בא ל"ח). המבאר שישנה מצוות עלייה לרגל למקום השראת השכינה - מירון: 'ראה כל זכורך את פני האדון ה', מאן פני האדון ה' - דא^ב רשב"י, דמאן דאיהו דכורא מן דכרניא בעי לאתחזאה קמיה'.

כאשר עלה ראה רבים רבים נדחקים בצפיפות נוראה במסירות נפש להכנס ולהתפלל בתוך קודש הקדשים.

ככל שהתקרב מועד ההדלקה והסאקריפייס של הבגדים, סיר ארתור שם לב לרצינות של האנשים, ששרו שירי קודש בהתרגשות, והמוני בני אדם התנדנדו בדיקות.

רגע ההדלקה הגיע, ולפתע הרצינות התחלפה לשמחה פורצת גבולות, וכולם שרים בהתלהבות 'לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי', ולאחר מכן שרו כולם בדבקות את המנטרה 'בר יוחאי'.

ההדלקה מסורה רק לרבאיי מיוחד מגזע מיוחד, בן אחר בן של קדושים, הוא עושה הראשון ולאף אחד אסור להדליק לפניו, ורק הוא מדליק על הגג ממש על עמוד מיוחד כעין מזבח, ממש מעל 'קודש הקדשים'; בחיפוש מהיר באייפון הוא מצא שכתוב בספר רמב"ם שכל עובד ה' הוא כהן, ובהרבה ספרים כתוב שהצדיק הוא ככהן, והצדיק הגדול ביותר הוא ככהן גדול - וכאן הרי אמרו לו שמי שמדליק הוא צדיק גדול; הוא אף מצא בספריהם שהמצנפת של הכהן הגדול היתה מיוחדת ושונה משאר הכהנים - ואכן הוא ראה אצל הרבינר מבוואן מצנפת מיוחדת, שנאמר לו שזה מסור רק לרבינר'ים של אותו גזע קדוש.

ואכן זכה גם לראות במו עינו בהדלקה הגדולה שלאחר שהרבאיי מבוואן השליך עניבה יקרה לאש, הוא נראה מתפלל כשידי צמודות זו לזו כנגד הלב, וסיר ארתור חשב לעצמו שבודאי הרבינר מתפלל נוסח כעין זה: 'הי רצון שקרבן הבגדים יעלה לרצון'.

^ב א.ה. פשוט וא"צ לפנים שאין לפרש שח"ו שרשב"י נקרא האדון, אלא שהצדיקים נקראו הפנים של השכינה, כדאיתא בזוהר (כרך ב' תרומה קס"ג): 'רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא הוו אזלי בארחא פגע בהו ר' אלעזר עד דחמו ליה נחתו מן חמרי כלהו, אמר רבי אלעזר ודאי אנפי שכינתא חמינא דהא כד חמי ב"נ צדיקא או זכאין די בדרא ואערע בהו ודאי אינון אנפי שכינתא, ואמאי אקרון אנפי שכינתא בגין דשכינתא אסתתרת בגווייהו איהו בסתימו ואינון באתגליא, בגין דשכינתא אינון דקרבין לה אקרון פנים דילה, ומאן אינון, אינון דאיהי אתתקנת בהדייהו לאתחזאה לגבי מלכא עלאה, והואיל ואתון הכא ודאי שכינתא אתתקנת עלייכו ואתון פנים דילה', וכך פירש בספר אור החמה (עמ' 94) 'מאן פני האדון ה', דא רשב"י, כי הצדיקים נקראו אנפי שכינתא, על שם שהיא מתקשטת ומתקנת אנפיה לגבי קוב"ה'.

בהמשך ראה סיר ארתור עוד הדלקות ברחבי המתחם הקדוש, אבל נאמר לו שלא כל אחד יכול להדליק משואה, רק הרב הראשי לישראל, ועוד כמה אדמו"רים ועובדי השם הכי גדולים. אמנם כולם יכולים להדליק נרות קטנים עבור נשמת הצדיק. ואכן ראה אנשים רבים מדליקים נרות ושמע שממלמלים משהו תוך כדי הדלקת הנר, הוא ניגש לאחד מהם ושאל מה הוא אומר, השיב לו הלה שאומר שזה עבור רבי שמעון, כי הוא אוהב את זה ונהנה מזה, שאל אותו סיר ארתור האם כולם אומרים כך כשמדליקים את הנר? אמר לו הלה 'כן, כך המנהג, חוץ מאלו שאין להם מסורת'.

בזמן שהיהודים התפללו את תפילת הלילה שלהם, סיר ארתור פנה להפוגה קלה, כדי שיוכל לעכל את שראו עיניו ושמעו אזניו; אז הבריקה לו מחשבה מפתיעה, הרי יתכן שגם בזמן שהיה ליהודים בית מקדש - היו מקטירים בגדים, וחיפש את המילה 'מדליקין', ומצא שכך אכן היה! בבית המקדש היה יום שמחה בעונת הסתיו [באיזה חג שלא קרא עליו בבייבל], ששמחו בו שמחה גדולה בשירים וריקודים ובכלי זמר במשך כמה ימים - ושם שרפו חתיכות בגדים כדי ליצור פתילות לאש, כחלק מהטקס, 'מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו... מנורות של זהב היו שם... מבלאי מכנסי כהנים ומהמייניהן, מהן היו מפקיעין, ובהן היו מדליקין, ולא היתה חצר בירושלים שאינה מאירה מאור בית השואבה, חסידים ואנשי מעשה היו מרקדין בפניהם' (סוכה נ"א); והנה מה שראה לנגד עיניו בשעות האחרונות דמה כל כך לאותו טקס עתיק, שממש לא יתכן שאיש לא הזכיר את הדמיון; ואכן חיפש ומצא! בספר טל ירושלים (עמ' ל"ח) כתב תיאור ישן על גודל השמחה במירון הדומה להפליא לתיאור אותה שמחה שהיתה בביהמ"ק: 'אחי ורעי, אין אני יכול להעלות על הכתב גודל השמחה שבשם, אשרי מי שראה זאת... והשמחה גדולה עד רום רקיע, בנבל ובכנור בתופים ובמחולות, בשירות ותשבחות בפה, ברקידה בשמחה רבה בלי הפסק רגע... והנה מי שלא ראה זאת לא ראה שמחה מימיו'. וכך גם כתב בספר לבושי יום טוב (ל"ג בעומר מאמר א'): 'בענין שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קברי רשב"י ור"א בנו... ושמחים שם כל הלילה בריקודים בתופים ובמחולות - ממש כשמחת בית השואבה'; וכך גם מובא בספר שיירי מנחה (ס' י אות ה') מכתב מהרב שלמה צוקער מהאלאס: 'בשנה זו זכיתי להיות בל"ג בעומר על ציון המצוינת קודש הקדשים דרשב"י זי"ע במירון, וראיתי שמה בעיני כל הלילה עד חצות היום ערב שבת קודש השמחה והריקודים בתופים ובמחולות - ממש כשמחת בית השואבה'.

לאחר מכן ביקש סיר ארתור לשוחח עם 'רב' שיוכל יסביר לו את העסק בפרספקטיבה יותר מלומדת; כשהביאו אותו לרב הוא אמר לרב: ראיתי באינטרנט שכאן מקריבים את קרבן הבגדים ושזה כמו בבית המקדש, ואכן כולם אמרו לי שרשב"י מאוד אוהב את זה ושמח עם זה, האם זה אמת? הרב התחיל לגמגם ולומר זה לא ממש קרבן, תראה אנחנו באמת רק מאמינים בבוא עולם, רשב"י הוא רק צינור, והוא לא באמת אוהב דברים הללו, אבל מצידנו זה אכן 'סאקרפיס', וכשרשב"י רואה מה שאנחנו 'סאקרפיס' בשבילו הוא מעורר רחמים אצל השי"ת שישפיע כל טוב...

אז חשב לעצמו סיר ארתור: מן הסתם הרב הזה הוא כמו הרב מאירלנד שמתבייש במהלך המחשבה הפרימיטיבי של קרבנות, וגם מתבייש במה שהאנשים הללו באמת מאמינים באיזה איש שכבר מת מלפני מאות שנה, אז כנראה הוא מייפה את דתם כדי להראות מערבי... אחרת לא יכול

להיות, הרי כתוב להדיא באינטרנט מכמה וכמה מקורות שזה קרבן, וגם פשוטי העם אומרים להדיא שרשב"י אוהב את כל זה, והוא מושיע את כולם בגלל זה.

והוסיף, 'אותי לא ירמו, ובוודאי לא עם פרשנויות מוזרות, אני הרי יודע בוודאות שהיהודים משתחוים למגבות בתפילות הקדושות בימים הכי קדושים שלהם, ואם כך - הרי שהבגדים שלהם הם קרבנות חשובים!'

חזר סיר ארתור לאירלנד, וכתב ביומנו, שאכן מנהגי הקרבנות מתקיימים עדיין בתרבויות המזרח התיכון.